

1 februarie

...evanghelia slavei lui Cristos" (2 Corinteni 4:4)

Nu ar trebui să uităm niciodată că evanghelia este vestea bună a slavei lui Cristos. E adevărat că se referă la Cel care a fost crucificat și îngropat, dar El nu mai este pe cruce și nici în mormânt. El a înviat, S-a înălțat la ceruri și este în slavă, la dreapta lui Dumnezeu.

Noi nu Îl prezentăm ca fiind umilul Tâmplar din Nazaret, Slujitorul suferind sau Străinul din Galileea; și nici ca filantropul efeminat al artei religioase moderne.

Noi Îl propovăduim pe Domnul vieții și al slavei. El este Cel pe care Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat un Nume care este mai presus de orice nume. În Numele Lui se va pleca orice genunchi și orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu Tatăl că El este Domnul. El este încoronat cu slavă și onoare, este Domn și Mântuitor.

De prea multe ori Îl dezonorăm prin mesajul pe care îl predicăm. Ridicăm în slăvi omul cu talentele sale și creăm impresia că Dumnezeu ar fi norocos să aibă un asemenea om care să-L slujească. Facem ca lucrurile să apară ca și cum omul I-ar face Domnului o favoare colosală prin faptul că se încrede în El. Nu aceasta este evanghelia pe care au predicat-o apostolii. De fapt, ei spuneau: „Voi sunteți cei care L-ați omorât pe Domnul Isus Cristos. Voi sunteți cei care L-ați luat cu mâinile voastre păcătoase și L-ați răstignit pe o cruce. Dar Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și L-a înălțat în slava cerului la dreapta Lui. El este astăzi acolo, într-un trup de slavă, iar mâna Lui ținută de cuie ține sceptrul stăpânirii întregii lumi. Se va întoarce din nou pentru a judeca lumea cu dreptate. Iar voi ați face bine să vă POCĂIȚI și să vă întoarceți la El cu CREDINȚĂ. Nu există altă cale de mântuire. Nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Avem nevoie de o viziune proaspătă a Omului din slavă! Și de o limbă care să spună mai departe nenumăratele splendori ce Îi incununează fruntea! Cu siguranță că atunci, la fel ca în ziua Cincizecimii, păcătoșii vor fi străpuși în inimă și vor întreba „Fraților, ce să facem?”

2 februarie

„Dumnezeu, care a zis: «Să strălucească lumina din întuneric! El este cel ce a strălucit în inimile noastre spre luminarea cunoașterii slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos.» (2 Corinteni 4:6, Darby)

Dumnezeu a strălucit în inimile noastre pentru ca să facem să strălucească *mai departe*. Din acest verset învățăm că noi nu suntem meniți să fim puncte terminale ale binecuvântărilor lui Dumnezeu, ci doar canale prin care binecuvântările vor curge mai departe. Expresia „Dumnezeu a strălucit în inimile noastre” se referă la convertirea noastră. În timp ce în cadrul creației de la început, El a poruncit luminii să strălucească în întuneric, în cadrul noii creații, El Însuși a strălucit în inimile noastre.

Dar nu a făcut aceasta pentru ca noi să stocăm într-un mod egoist fluxul binecuvântărilor Sale, ci ca lumina cunoașterii slavei Lui de pe fața lui Isus Cristos să poată fi făcută cunoscută altora prin noi.

În același spirit, Pavel vorbea despre felul în care Dumnezeu L-a descoperit „în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri” (Galateni 1:16). Dumnezeu ni-L descoperă pe Fiul Lui, pentru ca noi să-L putem descoperi pe El altora. Cu ani în urmă, când am înțeles acest adevăr, am scris pe coperta interioară a Bibliei mele:

*Dacă singura imagine pe care o văd ei în tine
Poate fi doar despre Isus Cristos,
MacDonald, ce văd ei în tine?*

Nu e de mirare că Ian MacPherson a spus: „Predicarea este ceva măreț, sublim, care ar trebui să inspire teamă; un act supranatural, transmiterea unei Persoane (prin intermediul unei persoane) unei mulțimi de persoane, Persoana propovăduită fiind eternul Isus.” El a ilustrat aceasta printr-un incident care a avut loc în timp ce Regele George al V-lea vorbea la radio, iar cuvintele lui erau transmise în America. La postul din New York s-a rupt un cablu indispensabil, aducând tot personalul în panică. „Apoi Harold Vivien, un mecanic începător, a înțeles imediat ce trebuia să facă. Apucând în grabă capetele firului rupt, le-a ținut cu îndârjire și cu îndrăzneală, pe măsură ce curentul care propaga mesajul regal era transmis. Trupul lui a fost scuturat de sarcini electrice de încărcare de circa 250 de volți, zdruncinându-l din cap până în picioare și cauzându-i o durere îngrozitoare. Însă el nu a lăsat-o mai moale. Cu fermitate și disperare, s-a ținut de cablu până ce oamenii l-au auzit pe rege.”

*Deși nu suntem, Doamne, decât canale pentru alții,
Cu-a Ta putere minunată,*

*Ce se revarsă prin noi, Tu ne poți folosi,
În fiecare ceas, în fiecare zi.*

3 februarie

*„Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie.”
(Apocalipsa 8:3)*

Credem că îngerul care apare în acest pasaj nu este altul decât Însuși Domnul Isus, iar lucrarea Lui prezentată aici ne aduce multă mângâiere și încurajare.

Ce face El? Ia rugăciunile tuturor sfinților, adaugă acestora prețioasa Lui tămâie și le aduce înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

Știm prea bine cât de imperfecte sunt rugăciunile și laudele noastre. Nu știm să ne rugăm așa cum ar trebui. Tot ceea ce facem este pătat de păcat, de motive false, de egoism.

*„Cele mai sfinte ore petrecute pe genunchi în rugăciune,
Momentele când sperăm atât de mult că ale noastre cântece de laudă*

Te vor mulțumi,

Tu, care cercetezi toate inimile, revarsă iertarea Ta peste ele.”

Dar înainte ca închinarea și mijlocirea noastră să ajungă la Dumnezeu Tatăl, ele trec pe la Domnul Isus. El îndepărtează orice urmă de imperfecțiune, așa încât, atunci când vor ajunge la Tatăl, să fie fără niciun cusur. Și se mai întâmplă ceva extraordinar. El aduce tămâie împreună cu rugăciunile sfinților. Tămâia vorbește despre perfecțiunea înmiresmată a Persoanei și lucrării Sale. Ea este cea care oferă eficiență rugăciunilor noastre.

Câtă încurajare ar trebui să ne aducă aceasta! Cu toții suntem conștienți de felul în care ne rugăm. Nu luăm în considerare regulile gramaticale, ne exprimăm total lipsit de eleganță și spunem lucruri care, din punct de vedere doctrinar, sunt absurdități. Dar această nevoie nu ne descurajează de a ne ruga. Avem un Mare Preot care îndreaptă și purifică toate comunicările noastre către Tatăl.

Mary Bowley a surprins acest adevăr într-o formă poetică atunci când a scris:

*Tămâie multă se înalță
Naintea tronului etern;*

*De sus se-apeacă Dumnezeu plin de-ndurare
Să-asculte orice slab suspin sau apăsare;
Rugăciunile și laudele noastre
Primesc de la Cristos dulcele-I parfum,
Iar dragostea a Lui cădelniță-o înalță
Pentru ca aceste miresme să fie arse.*

4 februarie

„Dacă aş zice: „Vreau să vorbesc ca ei”, iată că n-aş fi credincios neamului copiilor Tăi”. (Psalm 73:15)

Psalmistul trecea printr-o perioadă dificilă. A văzut cum celor răi le merge bine în lume, în timp ce viața lui era un coșmar de greutate și suferințe. A început să aibă îndoieli cu privire la dreptatea lui Dumnezeu, la dragostea și la înțelepciunea Lui. Părea ca și cum Dumnezeu răsplătea răutatea și pedepsea integritatea.

Însă Asaf a luat o hotărâre demnă de admirat. El s-a hotărât să nu își etaleze îndoielile ca nu cumva să îi facă pe unii din copiii lui Dumnezeu să păcătuiască.

Probabil că cei mai mulți dintre noi avem din când în când îndoieli și întrebări. În mod special atunci când suntem la limita răbdării, când totul pare să se prăbușească asupra noastră, ne este ușor să punem la îndoială providența lui Dumnezeu. Ce ar trebui să facem?

Cu siguranță că avem libertatea de a ne împărtași îndoielile cu cineva care este calificat din punct de vedere spiritual să ne sfătuiască. Uneori suntem prea confuzi ca să vedem lumina de la capătul tunelului, în timp ce pentru alții se vede foarte clar și ne pot conduce și pe noi la ea.

Ca o regulă generală, „nu ar trebui să ne îndoim niciodată în întuneric de ceea ce ni s-a descoperit în lumină.” Nu ar trebui să interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu în funcție de circumstanțe, oricât de deprimante ar fi acestea. Mai degrabă ar trebui să interpretăm circumstanțele în lumina Scripturii și să înțelegem că nimic nu poate zădărnici planurile lui Dumnezeu sau anula promisiunile Sale.

Dar dincolo de toate, nu ar trebui să ne etalăm inutil îndoielile. Există pericolul extrem de a-i face să păcătuiască pe „acei micuți” ai lui Cristos, așa cum spunea El: „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării” (Matei 18:6).

Certitudinile noastre sunt nenumărate; îndoielile, dacă există, sunt puține. Haideți să ne împărtășim certitudinile. Așa cum spunea Goethe: „Dați-mi beneficiile convingerilor voastre, dacă le aveți, dar țineți-vă îndoielile pentru voi înșivă, pentru că eu le am pe ale mele.”

5 februarie

„Stiu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.”
(Iov 42:2)

Niciun plan al lui Dumnezeu nu poate fi zădărnicit. Omul poate avea răutatea lui, dar Dumnezeu are calea Lui. Omul poate avea multe de spus, dar Dumnezeu va avea ultimul cuvânt. Solomon ne amintește că *„Nici înțelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n-ajută împotriva Domnului”* (Proverbe 21:30), iar Ieremia adaugă: *„...căci planul Domnului se împlinește”* (Ieremia 51:29).

Frații lui Iosif au decis să scape de el, vânzându-l unei cete de madianiți. Dar tot ce au reușit ei să facă a fost să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Madianiții i-au asigurat lui Iosif transportul spre Egipt, unde a ajuns să fie prim-ministru și salvatorul propriului popor.

Când omul care fusese orb și-a recăpătat vederea și s-a încrezut în Mântuitorul, Iudeii l-au exclus din sinagogă. A fost aceea o mare victorie pentru ei? Nu, Isus oricum l-ar fi scos afară, pentru că Bunul Păstor *„își cheamă oile pe nume, și le scoate afară din staul”* (Ioan 10:3). Așa că ei nu au făcut decât să-L scutească pe Isus de efortul de a face aceasta.

Răutatea omului a ajuns la culme atunci când L-au luat pe Domnul Isus și L-au condamnat la moarte, răstignindu-L pe o cruce. Însă Petru le-a amintit că El a fost dat în mâinile lor *„după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu”* (Fapte 2:23). Dumnezeu a rămas Stăpânul absolut și, în ciuda crimei uriașe a omului, a ieșit biruitor prin faptul că L-a înălțat pe Cristos ca să fie Domn și Mântuitor.

Donald Gray Barnhouse povestea despre un proprietar de pământ foarte bogat, care avea pe moșia lui niște pomi minunați. „Dar avea un dușman crud, care și-a spus: *Voi tăia unul din copacii lui, aceasta îl va răni.* În întunericul nopții, inamicul a sărit peste gard, s-a îndreptat către cel mai frumos dintre copaci și a început să lucreze cu fierăstrăul și toporul. La prima oră a dimineții, a văzut de la distanță doi bărbați venind călare de peste deal și l-a recunoscut pe unul dintre ei ca fiind proprietarul moșiei. A scos în grabă toporul din trunchi și a lăsat ca pomul să cadă,

dar a fost prins într-unul din ramuri și s-a prăbușit la pământ, rănindu-se atât de grav, încât a murit. Înainte de a muri, a strigat: „Ei bine, ți-am tăiat copacul cel mai frumos!”, dar proprietarul moșiei l-a privit cu milă și i-a spus: „Acesta este arhitectul pe care l-am adus cu mine. Am plănuit să construim o casă, iar pentru a face camerele era necesar să tăiem un copac; la aceasta ai lucrat toată noaptea.”

6 februarie

„Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” (Iacov 1:22)

Există o minciună subtilă conform căreia a lua parte la întâlniri, conferințe și seminarii înseamnă a face lucrarea lui Dumnezeu. Ascultăm mesaje și vorbim despre ce ar trebui să facem, iar în mintea noastră se strecoară iluzia că împlinim voia Lui. Ceea ce facem de fapt este să ne mărim responsabilitatea și să ne mințim singuri. Ne mințim singuri că suntem spirituali, când de fapt s-ar putea să fim carnali. Ne mințim singuri că suntem în ascensiune spirituală, când de fapt stagnăm. Ne mințim singuri că suntem înțelepți, când de fapt suntem neînțelepți într-un mod jalnic.

Isus a spus că omul înțelept este cel care aude cuvintele Lui și le împlinește. Omul neînțelept, deși aude cuvintele Lui, nu le împlinește.

Nu este de ajuns să ascuți o predică și să părăsești sala rostind „Ce mesaj minunat!” Adevăratul test este atunci când ieși afară rostind „Voi lua atitudine cu privire la cele auzite.” Cineva spunea că o predică bună nu face doar să mărească înțelepciunea, să încălzească inima și să mustre, ci de asemenea provoacă dorința de a acționa.

În mijlocul mesajului pe care îl rostea, un predicator a întrebat odată audiența care a fost primul imn pe care îl cântaseră. Nimeni nu știa. A întrebat care a fost textul din Scriptură pe care îl citise. Nimeni nu știa. A întrebat despre anunțurile care s-au făcut. Nimeni nu și le putea aminti. Oamenii se jucau de-a biserica.

Înainte de fiecare întâlnire, am putea să ne punem următoarele întrebări: De ce am venit? Sunt dispus să-L ascult pe Dumnezeu vorbindu-mi mie, personal? Dacă o va face, mă voi supune?

Marea Moartă și-a câștigat pe bună dreptate numele prin alimentarea ei constantă, fără să existe o revărsare corespunzătoare. În viața noastră, informațiile care nu sunt puse în practică duc la stagnare.

Întrebarea stăruitoare a Mântuitorului se îndreaptă și înspre noi: „De ce-Mi ziceți „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?”

7 februarie

„Am fost răstignit împreună cu Cristos.” (Galateni 2:20)

Când Domnul Isus a murit pe cruce, El a murit nu doar ca Înlocuitor al meu, ci și ca Reprezentant al meu. El nu doar că a murit pentru mine, ci odată cu El am murit și eu. În moartea Lui, există o semnificație reală a morții mele. Tot ce am fost eu în calitate de copil al lui Adam, tot ce a însemnat eul meu vechi, rău și neregenerat a fost răstignit pe cruce. În socoteala lui Dumnezeu, istoria mea ca om încarne s-a sfârșit.

Aceasta nu e tot! Când Mântuitorul a fost îngropat, am fost îngropat și eu. Mă identific cu Cristos în îngroparea Lui. Aceasta ilustrează îndepărtarea vechiului „EU” pentru totdeauna de la fața lui Dumnezeu.

Iar când Domnul Isus a înviat dintre cei morți, am înviat și eu. Însă imaginea se schimbă aici. Nu cel care a fost îngropat a înviat, nu vechiul eu. Nu, ci omul nou – Cristos trăind în mine. Am înviat împreună cu Cristos ca să trăiesc o viață nouă.

Dumnezeu vede toate acestea ca fiind împlinite din punct de vedere *pozițional*. Acum El vrea ca aceasta să fie adevărat în mod *practic* în viața mea. El vrea ca eu să mă autoevaluez, să văd dacă am trecut prin acest ciclu de moarte, îngropare și înviere. Dar cum fac asta?

Când ispita vine la mine, ar trebui să-i răspund exact asemenea felului în care un cadavru reacționează la solicitările răului. Niciun răspuns! Ar trebui, de fapt, să spun, „Am murit față de păcat. Tu nu mai ești stăpânul meu. Sunt mort în ceea ce te privește.”

Zi de zi ar trebui să consider eul meu vechi și corupt ca fiind îngropată în mormânt cu Isus. Aceasta înseamnă că nu voi fi ocupat să meditez asupra ei. Nu voi căuta să găsesc în ea nimic valoros și nu voi fi dezamăgit de depravarea ei îngrozitoare.

În sfârșit, voi trăi fiecare moment ca unul care a înviat cu Cristos la o viață nouă: ambiții noi, dorințe noi, motive noi, o libertate și o putere nouă.

George Müller a relatat cum a înțeles el acest adevăr al identificării cu Cristos:

A fost o zi când am murit. Am murit față de George Müller, față de opiniile, preferințele, gusturile și voia lui; am murit față de lume,

față de aprobarea sau dezaprobarea ei, chiar și față de aprobarea sau dezaprobarea fraților sau prietenilor mei și de atunci, nu am căutat decât să mă înfățișez „înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat.”

8 februarie

„Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.” (Matei 12:30)

Domnul Isus a rostit aceste cuvinte cu privire la Farisei. Ei tocmai făcuseră păcatul de neiertat, atribuind minunile Sale lui Beelzebul, domnul demonilor, când de fapt, minunile erau făcute prin puterea Duhului Sfânt. Era evident că nu Îl vor accepta ca Mesia al lui Israel și ca Mântuitor al lumii. Din moment ce nu luaseră o poziție fermă în favoarea lui Cristos, erau în mod inevitabil împotriva Lui. De vreme ce nu lucrau cu El, lucrau împotriva Lui.

Atunci când vine vorba de Persoana și lucrarea lui Cristos, nu poate exista niciun fel de neutralitate. Nu poți fi neutru în acest sens. Un om este fie pentru Cristos, fie împotriva Lui. Oricine afirmă că nu se poate decide, deja a decis.

Atunci când vine vorba despre adevărul cu privire la Cristos, nu poate exista niciun compromis. În cadrul creștinismului biblic există câteva domenii în care pot fi diferențe de opinie rezonabile, însă acesta nu este unul din ele. Așa cum ne-a amintit A. W. Tozer: „Unele lucruri nu sunt negociabile.” Trebuie să credem cu convingere în divinitatea Domnului Isus, în nașterea Lui din fecioară, în umanitatea Lui, în natura Lui fără păcat, în moartea Lui ca Înlocuitor al păcătoșilor, în învierea Lui în trup, în înălțarea Lui la dreapta lui Dumnezeu și în revenirea Lui. Când oamenii încep să fie nehotărâți cu privire la aceste doctrine de bază, ei rămân cu un semi-Mântuitor, care nu este Mântuitor deloc.

Poetul a așezat acest adevăr la loc de frunte când a scris:

*„Ce crezi tu despre Cristos?” este al tău test
Care pune la-ncercare a ta stare și al tău concept
Nu poți fi în regulă în rest
Până nu ai gânduri drepte despre El:
În funcție de felul cum Îl vezi,
Dacă este sau nu Preaiubitul tău,
Va fi Dumnezeu cu tine binevoitor,
Iar mila sau mânia vor fi al tău destin.*

9 februarie

„...cine nu este împotriva voastră, este pentru voi.” (Luca 9:49,50)

La prima vedere acest verset pare să contrazică versetul de pe pagina precedentă, dar nu există nicio contradicție. În acel verset Mântuitorul le vorbea Fariseilor necredincioși și le spunea: „Dacă nu sunteți pentru Mine, sunteți împotriva Mea.” Dar aici se referă la o chestiune diferită. Ucenicii tocmai îl opriseră pe un om care scotea demoni în Numele lui Isus. Ei nu au avut un motiv mai bun decât faptul că acesta nu mergea împreună cu ei. Isus le-a spus: „Nu-l opriți, fiindcă cine nu este împotriva voastră, este pentru voi.”

Când vine vorba de mântuire, cei care nu sunt pentru Cristos sunt împotriva Lui. Dar când vine vorba de slujire, cei care nu sunt împotriva Lui, sunt pentru El.

Noi nu suntem chemați să ne opunem celor care Îl slujesc pe Domnul. Trăim într-o lume mare și întinsă și există loc destul pentru fiecare din noi pentru a progresa în lucrare fără să ne bângăm peste alții, cauzând astfel durere. Ar trebui să ne punem la inimă cuvintele Mântuitorului: „nu-l opriți.”

În același timp, ar trebui să observăm că Isus nu le-a spus lui Ioan și celorlalți să meargă și să se alăture acelui om. Unii folosesc metode care nu sunt acceptate de alții. Unii accentuează diferite lucruri. Unii au o lumină mai mare decât alții. Iar unii au libertatea să facă lucruri pentru care alții au muștrări de conștiință. Nu ne putem aștepta să așezăm pe toți credincioșii în același tipar ca noi înșine. Dar ne putem bucura pentru fiecare triumf al Evangheliei, așa cum spunea Pavel *„Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Cristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Cristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Cristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura”* (Filipeni 1:15-18).

Sam Shoemaker a pus următoarea întrebare perceptivă: „Când vom înțelege că în marele război al luminii împotriva întunericului din vremea noastră vom avea nevoie de suportul aliaților noștri, care s-ar putea să nu fie pe gustul nostru; și că este nevoie de toți creștinii, lucrând împreună, mână-n mână, pentru a înainta împotriva furtunii celor împotriviți lui Cristos?”

10 februarie

„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul.” (Galateni 5:16)

Mai exact, ce implică umblarea în Duhul? De fapt nu este atât de complicat și de inaplicabil precum tind unii să creadă. În continuare este descris felul în care ar arăta o zi în umblare cârmuită de Duhul.

În primul rând, începi ziua cu rugăciune. Mărturisești toate păcatele cunoscute din viața ta, pentru a fi un vas curat și, prin urmare, folositor pentru Dumnezeu. Petreci timp în laudă și închinare, aceasta va aduce armonie în sufletul tău. Predai controlul vieții tale în mâna Lui, aceasta te va face disponibil pentru Domnul, ca El să trăiască prin tine. Prin acest act de rededicare, „încetezi să-ți faci planuri inutile și Îi lași Lui conducerea vieții tale.”

În continuare, petreci timp hrănindu-te din Cuvântul lui Dumnezeu. În acest fel, primești un plan general al voii lui Dumnezeu pentru viața ta. Și s-ar putea și să primești unele indicații specifice ale voii Lui pentru tine în împrejurările actuale.

După acest timp liniștit, te ocupi de lucrurile pe care trebuie să le faci. De regulă, acestea vor fi obligații banale, pământești și de rutină. Acesta este domeniul despre care o mulțime de oameni au păreri eronate. Ei cred că umblarea în călăuzirea dată de Duhul este ceva străin de lumea șorțurilor și a salopetelor de lucru. De fapt, această umblare se compune în mare măsură din credincioșie și sârguință în munca de fiecare zi.

Pe tot parcursul zilei, mărturisești și părăsești păcatul de îndată ce ești conștient de el. Îl lauzi pe Domnul pe măsură ce îți vin în minte binecuvântările Lui. Te supui fiecărui impuls de a face bine și refuzi orice ispită a răului.

Apoi primești tot ce vine asupra ta în decursul zilei, ca fiind voia Lui pentru tine. Întreruperile devin oportunități de slujire, la fel și dezamăgirile. Telefonoanele, scrisorile, vizitatorii sunt văzuți ca parte din planul Lui.

Harold Wildish a expus următorul fragment într-una din cărțile sale:

„Așa cum îți lași întreaga povară a păcatului și te sprijinești pe lucrarea finalizată a lui Cristos, tot astfel lasă-ți întreaga povară a vieții și a lucrării tale și sprijinește-te pe lucrarea interioară prezentă a Duhului Sfânt.

Predă-te Lui în fiecare dimineață, lăsându-te condus de Duhul Sfânt. Mergi înainte în pace, aducându-I laudă; lasă-L să se ocupe El de tine și

de ziua în care ai intrat. Dezvoltă-ți în fiecare zi obiceiul de a depinde de El cu bucurie și de a I te supune, așteptând ca El să te călăuzească, să te lumineze, să te mustre, să te învețe, să te folosească și să facă în tine și cu tine ceea ce dorește. Contează pe faptul că El lucrează și nu te lua după ceea ce vezi sau simți. Să credem, pur și simplu, în Duhul Sfânt și să ne supunem Lui în calitate de Conducător al vieților noastre; să încetăm să mai ducem povara de a încerca să ne rânduim noi înșine viața. Atunci va apărea în noi roada Duhului, după voia Lui, spre slava lui Dumnezeu.”

11 februarie

„...desparte sufletul și duhul.” (Evrei 4:12)

Când Biblia vorbește despre om ca fiindă tripartită, ordinea este întotdeauna duh, suflet și trup. Când oamenii folosesc acești termeni împreună, ordinea este aproape întotdeauna trup, suflet și duh. Păcatul a răsturnat cu susul în jos ordinea lui Dumnezeu. Acum omul pune pe primul loc trupul, apoi sufletul, și în cele din urmă duhul.

Cele două părți imateriale ale ființei umane sunt duhul și sufletul. Duhul face posibilă părtășia omului cu Dumnezeu. Sufletul are de-a face cu emoțiile și pasiunile. Cu toate că ne este imposibil să distingem între duh și suflet într-un mod foarte detaliat, putem și trebuie să învățăm să distingem între ceea ce este duhovnicesc și ceea ce este sufletesc.

Ce este duhovnicesc? Predicarea care Îl înalță pe Cristos, rugăciunea către Dumnezeu prin Isus Cristos în puterea Duhului, slujirea care are ca motivație dragostea pentru Domnul și care este împuternicită prin Duhul, închinarea în Duh și adevăr.

Și ce este sufletesc? Predicarea care atrage atenția asupra omului, asupra abilităților lui oratorice, asupra spiritului său impunător sau exprimării inteligente și spirituale a ideilor; rugăciunile mecanice fără o implicare reală a inimii, ci desemnate să le facă celorlăți o bună impresie; slujirea autoproclamată, făcută pentru o răsplată monetară sau care implică metode carnale; închinarea care se învâрте mai degrabă în jurul lucrurilor vizibile, materiale, decât ale realităților spirituale nevăzute.

Ce are de-a face Biserica lui Dumnezeu cu clădirile sfințite, cu ferestrele cu vitralii, cu veșmintele bisericesti, cu titlurile de onoare, cu lumânările, cu tămâia și cu alte asemenea lucruri? Sau, venind mai aproape, ce are de-a face Biserica cu eforturile promoționale din industria de publicitate, cu strângerea de fonduri pentru servicii,

cu tehnicile evanghelistice, cu cultul personalității, cu extravaganța muzicală?

Publicitatea din majoritatea revistelor creștine este suficientă pentru a arăta cât de sufletești am ajuns.

Pavel face distincție între o lucrare care este din aur, argint și pietre scumpe și una care este din lemn, fân și trestie (1 Corinteni 3:12). Tot ce este duhovnicesc va rezista în urma judecății pătrunzătoare a lui Dumnezeu făcute prin foc. Tot ce este sufleteș va arde în flăcări.

12 februarie

„...nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.” (Ioan 4:21)

Pentru Samariteni, centrul de închinare era Muntele Garizim. Pentru Iudei, Ierusalim era locul de pe pământ în care Dumnezeu Și-a așezat Numele. Însă Isus i-a vestit femeii din Samaria o nouă hotărâre: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.”

Astăzi nu mai există un singur loc pe pământ desemnat pentru închinare. În sistemul nostru, o Persoană Sfântă a luat locul unui loc sfânt. În centrul adunării copiilor Lui Dumnezeu este acum Domnul Isus Cristos. Cuvintele lui Iacov și-au găsit împlinirea: *„...de El vor asculta popoarele”* (Geneza 49:10).

Ne adunăm în Numele Lui. Nu suntem strănși laolaltă pentru o clădire sfințită cu ferestre pictate și cu muzică de orgă. Nu ne adunăm pentru un om, oricât de dăruit sau elocvent ar fi el. Domnul Isus este magnetul divin.

Nu este important locul de pe pământ; ne putem întâlni într-o capelă, într-o casă, într-un câmp sau într-o peșteră. În adevărata închinare, intrăm în templul ceresc prin credință. Acolo se află Dumnezeu Tatăl. Acolo se află Domnul Isus. Acolo se află îngerii în haine de sărbătoare. Acolo se află sfinții din perioada Vechiului Testament și sfinții din perioada Bisericii care au murit. Iar într-o asemenea companie solemnă, suntem privilegiați să ne revărsăm inimile în închinare lui Dumnezeu prin Isus Cristos, în puterea Duhului Sfânt. Deci, în timp ce trupurile noastre sunt încă pe pământ, în duhul nostru noi trecem „dincolo, deasupra lumii fără odihnă ce se luptă dedesubt.”

Contrazice aceasta cuvintele Mântuitorului: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei

18:20)? Nu, și acesta este un adevăr important. El este prezent într-un mod special atunci când copiii Lui se adună împreună în Numele Lui. El ia rugăciunile și laudele noastre și le aduce înaintea Tatălui. Ce privilegiu este să-L avem pe Domnul Isus în mijlocul nostru!

13 februarie

„Să nu datorați nimănui nimic decât să vă iubiți unii pe alții.” (Romani 13:8)

Nu trebuie să luăm acest verset ca pe o interdicție împotriva oricărui fel de datorie. În societatea noastră, nu putem scăpa de facturile de la telefon, gaz, curent electric și apă. De asemenea, în anumite situații, este mai bine să cumperi o casă prin credit ipotecar, acumulând astfel capital, decât să plătești lunar aceeași sumă, pentru chirie. Și este imposibil să ai astăzi o afacere fără a contracta unele împrumuturi.

Însă versetul ne interzice în mod clar alte practici. Ne interzice să ne îndatorăm în condițiile în care există slabe șanse de a ne plăti datoria. Ne interzice împrumutul cu scopul de a cumpăra un produs care se devalorizează. Ne interzice să avem datorii neplătite, să ne facem datorii pentru lucruri neesențiale sau să ne afundăm în datorii până peste cap. Interzice tendința de a cheltui în plus, sub imboldul momentului, pe motiv că deținem carduri de credit. Ne interzice să irosim banii Domnului pentru a achita dobânzi exorbitante pentru soldul neachitat.

Versetul este menit să ne salveze de creditori insistenți, de probleme maritale cauzate de cheltuieli excesive, precum și de faliment, toate acestea fiind dăunătoare mărturiei creștine.

În general, ar trebui să practicăm responsabilitatea financiară, trăind modest și în limita posibilităților pe care le avem, amintindu-ne întotdeauna că cel ce ia cu împrumut este robul celui ce dă cu împrumut (vezi Proverbe 22:7).

Singura datorie care este întotdeauna corectă pentru creștini este aceea de a ne iubi unii pe alții. Noi suntem datori să-i iubim pe cei necredincioși și să le facem cunoscuți lor Evanghelia (Romani 1:14). Suntem datori să ne iubim frații și să ne dăm viața pentru ei (1 Ioan 3:16). Acest fel de îndatorare nu ne va aduce niciodată probleme cu legea. Mai degrabă, așa cum spune Pavel, ea este împlinirea legii.

14 februarie

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.” (Fapte 4:29)

Când primii creștini treceau prin persecuții, nu așteptau să se schimbe împrejurările, ci Îl slăveau pe Dumnezeu chiar în acele condiții.

De prea multe ori eșuăm în a le urma exemplul. Amânăm anumite acțiuni până ce condițiile vor fi mai favorabile. Vedem baricadele ca obstacole, și nu ca pietre de trecere. Ne scuzăm lașitatea pe motiv că circumstanțele nu sunt cele mai bune.

Studentul rămâne neimplicat în slujirea creștină până după absolvire. Apoi este preocupat cu romantismul și căsătoria. După aceea, presiunea slujbei și viața de familie îl împiedică să se dedice în lucrare. Decide să aștepte până la pensie, când va fi liber să ofere ce a mai rămas din viața Domnului. Când ajunge să se pensioneze, energia și viziunea lui nu mai există, așa că se dăruiește unei vieți de lenevie.

Sau se poate întâmpla să lucrăm cu oameni care ne irită. Poate că acești oameni sunt în poziții de conducere în Biserica locală. Cu toate că ei sunt credincioși și muncesc din greu, îi considerăm inacceptabili. Așa că ce vom face? Vom sta îmbufnați deoparte, în așteptarea câtorva înmormântări fastuoase? Dar aceasta nu va funcționa. Oamenii de felul acesta au întotdeauna o longevitate surprinzătoare. A aștepta înmormântările nu este deloc productiv.

Iosif nu a așteptat să iasă din închisoare pentru a face ca viața lui să fie una valoroasă, el a făcut o lucrare pentru Dumnezeu în închisoare. Daniel a devenit o putere a lui Dumnezeu în timpul robiei babiloniene. Dacă ar fi așteptat până ce exilul ar fi luat sfârșit, ar fi fost prea târziu. În timpul cât a fost întemnițat, Pavel a scris epistolele către Efeseni, Filipeni, Coloseni și Filimon. El nu a așteptat ca împrejurările să se îmbunătățească.

Adevărul este că împrejurările nu vor fi niciodată perfecte în această viață. Iar pentru creștin, nu există nicio promisiune conform căreia ele se vor îmbunătăți. Atât cu privire la slujire, cât și cu privire la mântuire, acum este vremea potrivită.

Luther a spus: „Cel care așteaptă până ce ocazia pentru lucrarea lui pare complet favorabilă nu o va găsi niciodată.” Iar Solomon a avertizat că *„Cine se uită după vânt, nu va semăna, și cine se uită după nori, nu va secera”* (Eclesiastul 11:4).

15 februarie

„Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși!”
(Eclesiastul 11:1)

Probabil că aici pâinea este folosită în mod figurat, cu referire la grâul din care este făcută. În Egipt, sămânța era semănată în zone inundabile. Pe măsură ce se retrăgeau apele, recolta ieșea la suprafață. Dar aceasta nu se întâmpla imediat. Recolta apărea „după multă vreme.”

Astăzi trăim într-o societate „instant” și vrem rezultate instant. Avem piure de cartofi instant, ceai, cacao și cafea instant, supă instant și terci de ovăz instant. De asemenea, avem credit instant la bancă și reluări instantane la TV.

Dar nu tot așa este în viața și în slujirea creștină. Binefacerile noastre nu sunt răsplătite imediat. Rugăciunile nu primesc întotdeauna răspuns imediat, iar de obicei slujirea noastră nu produce rezultate imediate.

Biblia folosește în repetate rânduri ciclul agricol pentru a ilustra slujirea duhovnicească. „Semănătorul a ieșit să semene...” „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.” „...întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” Este un proces progresiv, care are loc în decursul unei perioade întinse de timp. Dovlecelul crește mai repede decât un stejar, dar totuși e nevoie de timp.

Prin urmare, este cu totul lipsit de realism să așteptăm rezultate imediate în urma faptelor noastre de binefacere neprevăzute. A aștepta răspunsuri imediate la rugăciune este o dovadă de imaturitate. A insista ca o persoană care a auzit pentru prima oară Evanghelia să ia o decizie este neînțelept. Desigur că trăirea normală constă în a dăruii, a ne ruga și a sluji neobosit pe o perioadă lungă de timp. Facem aceasta cu încrederea că munca noastră pentru Domnul nu este în zadar. După o vreme, vom vedea rezultatele. Nu atât de mari pentru a ne face să fim mândri, dar suficiente pentru a ne încuraja să grăbim pasul. Rezultatele complete nu le vom cunoaște decât atunci când vom ajunge în cer – cel mai sigur și mai bun loc în care ne putem vedea roada eforturilor întreprinse.

16 februarie

„...chiar în mijlocul râsului inima poate fi mâhnită...” (Proverbe 14:13)

În această viață nimic nu este perfect. Bucuria este amestecată cu tristețea. Orice diamant are un cusur. Orice persoană are defecte de caracter. Atâta timp cât vom trăi în această viață, întotdeauna va exista ceva care să strice armonia perfectă.

Este bine să fim idealști; Dumnezeu a pus în noi o dorință puternică după perfecțiune. Dar este bine să fim și realiști; nu vom găsi niciodată perfecțiunea absolută sub soare.

Este foarte simplu pentru tineri să creadă că familia lor este singura în care există certuri sau că părinții lor sunt singurii care nu sunt niște personalități sclipitoare, ca cei de la TV.

Poți deveni foarte ușor dezamăgit de părtășia bisericii locale, presupunând mereu că totul este roz în biserică de peste drum.

Sau este simplu să mergi prin viață căutând mereu prieteni care sunt absolut perfecți. Așteptăm ca alții să fie perfecți, chiar dacă noi înșine nu suntem în stare să fim.

Ar trebui să privim drept în față faptul că oricine are defecte de personalitate, unii mai evidente decât alții. Deseori, cu cât o persoană este mai cunoscută, cu atât îi sunt mai evidente defectele. În loc să fim dezamăgiți de punctele slabe ale altor credincioși, am face bine să punem accent pe calitățile lor. Fiecare posedă și calități. Dar numai o Persoană le are pe toate, Domnul Isus.

Deseori mă gândesc că Domnul ne-a lăsat intenționat aici, pe pământ, cu o dorință nesatisfăcută după perfecțiune, pentru ca noi să privim la El, care nu are nicio urmă de pată sau cusur. El reprezintă suma tuturor frumuseților morale. De El nu putem fi dezamăgiți niciodată.

17 februarie

„...scoate-mă la loc larg, când sunt la strâmtorare!” (Psalm 4:1)

Este adevărat că „marinarii pricepuți nu se fac niciodată pe mări liniștite”. Când trecem prin necazuri ne dezvoltăm răbdarea. Când trecem prin strâmtorări suntem scoși la loc larg.

Până și oamenii din lume au înțeles că dificultățile au o valoare educativă și de lărgire a orizontului. Charles Kettering a spus odată:

„Problemele sunt prețul progresului. Nu-mi aduce altceva decât probleme. Veștile bune îmi slăbesc din putere.”

Dar mărturiile cu privire la foloasele care derivă din necazuri vin în special din lumea creștină.

Citim, spre exemplu, „Suferința trece, dar faptul că ai suferit dăinuie pentru eternitate.”

Poetul adaugă această confirmare:

*Mulți din fermecătorii poeți ce se găesc printre acei fii ai luminii,
Vor spune-n dulcea lor cântare „Am învățat aceasta-n întuneric”;
Și multe din imnurile dangătelor de clopot ce umplu casa Tatălui
Au izbucnit în primul lor răsunset în umbra camerei întunecate.*

Spurgeon a scris în stilul lui incomparabil:

„Mă tem că tot harul pe care l-am găsit în timpurile mele liniștite și favorabile și în orele mele fericite s-ar putea să valoreze aproape cât un penny. Însă binele pe care l-am primit în urma întristărilor, durerilor și necazurilor mele sunt cu totul incalculabile. Cât de mult le datorez ciocanului și pilei! Durerea este cea mai bună piesă de mobilier din casa mea.”

Și de ce să fim surprinși? Nu ne spune autorul necunoscut al Epistolei către evrei: „Este adevărat că orice disciplinare, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a dreptății” (Evrei 12:11).

18 februarie

„Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25)

Când în viață există mistere prea adânci pentru a le pătrunde înțelesul, ne putem odihni liniștiți cu încrederea că Judecătorul întregului pământ este Dumnezeu dreptății absolute și infinite.

Există întrebarea privitoare la statutul copiilor care mor înainte de a atinge vârsta în care pot lua o decizie. Pentru mulți dintre noi este îndeajuns să știm că „Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei”. Noi credem că ei sunt salvați prin sângele lui Isus. Dar pentru alții, care totuși nu sunt mulțumiți, cuvintele versetului de astăzi ar trebui să fie suficiente. Pot fi siguri că Dumnezeu va face ceea ce este drept.

Există veșnica problemă a alegerii și predestinării. Îi alege Dumnezeu pe unii pentru mântuire fără ca, în același timp, să-i aleagă pe alții pentru osândă? După ce calviniștii și armenienii au spus tot ce

au avut de spus, putem fi pe deplin încrezători că nu există niciun fel de nedreptate la Dumnezeu.

Apoi, mai există aparenta nedreptate că, adesea, cei răi prosperă, în timp ce cei dreți trec prin necazuri adânci. Există întrebarea frecventă cu privire la soarta celor care nu au auzit niciodată Evanghelia. Oamenii se frământă să înțeleagă de ce a permis Dumnezeu ca păcatul să intre în lume. Adeseori rămânem muți în fața tragediilor, a sărăciei și a foamei, a groaznicelor handicapuri fizice și mentale. Îndoiala murmură mereu: „Dacă Dumnezeu deține controlul, de ce permite toate acestea?”

Credința răspunde: „Așteaptă până se va scrie ultimul capitol. Dumnezeu încă nu a făcut nicio greșală. Când vom fi capabili să vedem lucrurile dintr-o perspectivă mai clară, vom înțelege că Judecătorul întregului pământ a procedat corect.”

*Dumnezeu scrie în forme mult prea mari
Pentru a le înțelege, cu vederea noastră slabă
Desprindem doar frânturi și încercăm
Să pătrundem toate misterele
Despre speranțe spulberate, moarte, viață,
Despre războiul nesfârșit și vrajba fără rost,
Însă acolo, când vom vedea mai deslușit,
Vom înțelege că El a fost drept.*

John Oxenham

19 februarie

„Nebunia omului îi sucește calea, și apoi cârțește împotriva Domnului cu inima lui.” (Proverbe 19:3)

Nu există nicio carte care să trateze psihologia așa cum o face Biblia. Ea oferă o înțelegere pătrunzătoare asupra comportamentului uman așa cum nu găsești în niciun alt loc. Aici, spre exemplu, este descris un om a cărui îndărătnicie îi ruinează viața; cu toate acestea, în loc să ia vina asupra lui, se întoarce și își varsă veninul pe Dumnezeu.

Cât este de adevărat acest lucru! Am cunoscut oameni care au mărturisit că sunt creștini, dar care ulterior s-au implicat în forme detestabile de imoralitate sexuală. Aceasta le-a adus rușine, ocară și faliment financiar. Dar credeți că s-au pocăit? Nu! Ci s-au întors împotriva lui Cristos, au renunțat la credință și au devenit atei militanți.

Probabil mai des decât ne dăm seama, apostazia își are rădăcinile în decăderea morală. A. J. Pollock a povestit despre un tânăr care a început să-și exprime tot felul de îndoieli și negări cu privire la Scriptură. Când Pollock l-a întrebat: „În ce păcat te-ai lăsat târât?”, tânărul a izbucnit în lacrimi și i-a spus o poveste zguduitoare despre păcat și imoralitate.

Nedreptatea grosolană constă în modalitatea perversă a omului de a se ridica împotriva lui Dumnezeu pentru consecințele propriilor lui păcate. W. F. Adeney spunea: „Este monstruos să învinovățești providența lui Dumnezeu de consecințele actelor pe care El le-a interzis.”

Cât de adevărat este că „oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele” (Ioan 3:20)! Apostolul Petru ne reamintește că „batjocoritorii” trăiesc „după poftele lor” și „înadins se fac că nu știu”. Pollock comentează: „Aceasta clarifică un adevăr de o importanță majoră, și anume că ei nu vor să primească adevărul lui Dumnezeu pentru că nu pot accepta ceea ce este moral. Deseori, omul vrea să meargă mai departe cu păcatul lui sau carnea are o repulsie naturală față de Dumnezeu. Poate caracterul pătrunzător al luminii și influența restrictivă a Bibliei sunt cele care displac. Nu mintea este atât de vinovată, cât inima.”

20 februarie

„Nu mănânc pâină nu voi spune ce am de spus.” (Geneza 24:33)

Asemenea slujitorului lui Avraam, și noi ar trebui să avem un simț al urgenței cu privire la misiunea pe care o avem de îndeplinit. Asta nu înseamnă că trebuie să alergăm în toate părțile în același timp sau că trebuie să facem totul în grabă, ci ar trebui să considerăm sarcina care ne stă înaintea ca o problemă de maximă importanță.

Ar trebui să adoptăm atitudinea exprimată în versurile lui Robert Frost:

*Pădurile sunt atrăgătoare, întunecoase și adânci,
Însă am promis că nu mă voi opri
Și mai am mile de parcurs, înainte de-a mă odihni..*

Amy Carmichael a arătat că a înțeles acest adevăr atunci când a scris: „Asupra mea sunt juruințele făcute lui Dumnezeu. Nu îmi permit să stau și să mă joc cu umbrele sau să culeg flori pământeste până nu-mi voi fi terminat lucrarea și nu voi da socoteală de ce am făcut.” În alt loc, ea a scris:

*Doar douăsprezece ore scurte – O, niciodată
Nu permite simțului urgenței
Să piară în noi, Bunule Păstor, ci totdeauna
Lasă-ne să explorăm munții împreună cu Tine..*

Se spune că Charles Simeon a păstrat o fotografie de-a lui Henry Martyn în biroul său și că oriunde mergea în camera sa, părea că Martyn îl privea spunându-i: „Fă-ți slujba cu seriozitate. Nu o lua ca pe o glumă.” Iar Simeon răspundea: „Da, voi face lucrarea cu seriozitate; da, o voi face cu seriozitate, nu o voi lua ca pe o glumă, pentru că pier suflete, iar Cristos trebuie să Își primească slava.”

Sesizați urgența din cuvintele îndrăznețe ale Apostolului Pavel: „Dar fac un singur lucru...alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus” (Filipeni 3:13, 14).

Și nu a trăit oare Mântuitorul nostru binecuvântat cu un sentiment al urgenței? El a spus: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească!” (Luca 12:50).

În concluzie, credincioșii nu au nicio scuză pentru a se culca pe-o ureche.

21 februarie

„Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu” (2 Împărați 4:13)

O femeie distinsă din Sunem îi arăta ospitalitate lui Elisei de fiecare dată când acesta trecea pe acolo. În cele din urmă, aceasta i-a cerut soțului ei să construiască un dormitor în plus, ca profetul să aibă propria lui cameră. Dorind să răsplătească această gazdă binevoitoare, Elisei a întrebat-o ce ar putea face pentru ea – poate să pună o vorbă bună înaintea împăratului sau a căpeteniei oștirii. Răspunsul ei simplu a fost: „Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu”. Cu alte cuvinte: „Sunt fericită cu ceea ce am primit în viață. Îi iubesc pe oamenii obișnuiți printre care trăiesc. Nu îmi doresc îndeosebi să mă mut la nivelul cel mai înalt din societate. Nu mă atrage într-un mod special prietenia cu celebritățile.”

Era într-adevăr o femeie înțeleaptă! Cei care nu sunt niciodată mulțumiți până nu socializează cu cei faimoși, bogați și aristocrați au de învățat adesea că marea majoritate a celor mai aleși oameni de pe pământ nu ajung niciodată pe prima pagină – sau pe paginile mondene, de altfel.

Am avut câteva contacte cu nume mari din lumea evanghelică, însă trebuie să mărturisesc faptul că, în cea mai mare parte, experiența a fost descurajatoare. Și cu cât am văzut mai mult ce este publicat în presa creștină, cu atât mai deziluzionat am devenit. Dacă am posibilitatea de a alege, prefer cetățeni smeriți, evlavioși și serioși, care nu sunt cunoscuți în lumea aceasta, dar binecunoscuți în ceruri.

A. W. Tozer a oglindit bine sentimentele mele atunci când a scris: „Cred în sfinți. Am cunoscut comedianți, am cunoscut animatori, am cunoscut fondatori care își afișează numele în fața clădirii pentru ca oamenii să știe cine a înființat-o; am cunoscut cowboys așa-zisi convertiți, dar care nu se dovedeau a fi prea convertiți; am cunoscut tot felul de creștini ciudați prin Statele Unite și Canada, dar inima mea caută sfinți. Vreau să cunosc oameni care sunt asemenea Domnului Isus Cristos... De fapt, ceea ce ne dorim noi și ar trebui să avem este frumusețea Domnului și Dumnezeului nostru în sufletul omenirii. Un sfânt atrăgător, captivant, este echivalentul a 500 de animatori religioși.”

Charles Simeon a dat glas unor sentimente similare: „Din prima zi când am pornit pe calea credinței și până la ora actuală... interacțiunile mele au fost doar cu oamenii „evlavioși” de pe pământ (v. Psalmul 16:3), și fiecare dintre ei se străduia din răsuputeri să îmi arate bunătate, de dragul Domnului. Deci, laude fie aduse femeii din Sunem pentru înțelepciunea spirituală din cuvintele ei: „Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu.”

22 februarie

„Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire.” (Efeseni 4:12)

Ce înțelegere revoluționară! Darurile din Efeseni 4 sunt date pentru a-i perfecționa pe sfinți în lucrarea de slujire. De îndată ce sfinții pot continua lucrarea, darul poate merge mai departe.

Aceasta înseamnă că succesul în lucrarea creștină constă în a-ți duce slujba la bun sfârșit în cel mai scurt timp posibil și apoi a căuta să cucerești noi domenii.

Acest lucru l-a făcut și Pavel. A mers la Tesalonic, le-a predicat evreilor în trei zile de Sabat și a lăsat în urmă o adunare funcțională. Fără îndoială a fost o excepție în ceea ce privește rapiditatea constituirii unei lucrări. Cea mai lungă perioadă pe care a petrecut-o Pavel într-un singur loc a fost de doi ani, în Efes.

Dumnezeu nu a avut niciodată intenția ca sfinții Lui să fie veșnic dependenți de vreunul din darurile menționate. Darurile pot fi înlocuite. Dacă sfinții rămân degustători profesioniști de predici, neimplicându-se niciodată în lucrarea de slujire, ei nu se vor dezvolta spiritual niciodată așa cum trebuie, iar lumea nu va fi niciodată evanghelizată așa cum a intenționat Dumnezeu.

William Dillon a spus că un misionar străin, care are succes în lucrare, nu trebuie să aibă niciodată un succesori străin. Acest lucru ar trebui să fie tot atât de adevărat și în cazul lucrătorilor din țară – când sarcina lucrătorului este încheiată, sfinții înșiși ar trebui să preia ștafeta, nu să înceapă să caute un alt predicator.

De prea multe ori noi, predicatorii, privim la poziția noastră ca la un angajament de o viață. Considerăm că alții nu ar putea face lucrarea atât de bine. Ne justificăm permanența prin faptul că prezența la biserică ar scădea dacă am pleca. Ne plângem de faptul că ceilalți nu pot face lucrarea bine și că nu sunt de încredere. Dar adevărul este că ei trebuie să învețe. Și pentru a învăța, trebuie să li se ofere prilejuri. Ar trebui să existe pregătire, împărțire de responsabilități și o evaluare a progresului.

Când sfinții ajung la punctul în care simt că pot merge mai departe fără un anume predicator sau învățător, acesta nu are niciun motiv să se supere sau să se simtă ofensat. E motiv de sărbătoare. Lucrătorul este autorizat să meargă acolo unde este cea mai mare nevoie de el.

E o situație tristă când lucrarea lui Dumnezeu este construită permanent în jurul unui om, oricât de înzestrat cu daruri ar fi el. Scopul său suprem ar trebui să fie creșterea eficacității sale prin zidirea sfinților până la punctul în care aceștia nu mai depind de el. Într-o lume ca a noastră, el nu ar trebui să rămână niciodată fără slujire în alte locuri.

23 februarie

„Să asculte însă și înțeleptul...” (Proverbe 1:5)

Diferența de bază din Proverbe dintre omul înțelept și cel neînțelept este aceea că cel înțelept ascultă, pe când cel neînțelept nu ascultă.

Nu este o chestiune ce ține de capacitatea intelectuală a celui neînțelept. De fapt, s-ar putea să aibă o abilitate intelectuală ieșită din comun. Dar lui pur și simplu nu i se poate spune nimic. El trăiește cu iluzia fatală conform căreia cunoașterea îi este infinită, iar judecățile sale sunt infailibile. Dacă prietenii încearcă să-l sfătuiască, eforturile le

sunt luate în răs. Îl privesc cum încearcă să scape de urmările inevitabile ale acțiunilor lui păcătoase și absurde, dar nu pot face nimic pentru a preveni eșecul. Și astfel, el merge înainte dintr-o criză în alta. Resursele lui financiare sunt un dezastru, viața lui personală este un eșec, afacerile lui sunt gata să se prăbușească, însă el consideră că viața îi dă o lovitură grea. Nu-i trece deloc prin minte că el însuși este cel mai mare dușman al lui. Este generos în a da sfaturi altora, uitând de incapacitatea lui de a-și conduce propria viață. Fiind un vorbitor care a făcut din aceasta un viciu, continuă să țină discursuri cu aplombul unui profet.

Omul înțelept este făcut dintr-un material mai bun. El înțelege că circuitele cerebrale ale oricărui om au fost oarecum încălcate în urma Căderii. El știe că ceilalți pot vedea uneori aspecte ale unei probleme pe care el le-a trecut cu vederea. Este dispus să recunoască faptul că memoria lui poate prezenta lacune din când în când. Este dornic să învețe, primind cu bucurie orice l-ar putea ajuta să ia decizii corecte. De fapt, el cere sfaturile celorlalți, pentru că știe că „biruința vine prin marele număr de sfetnici” (Proverbe 11:14). Ca oricare dintre noi, uneori se întâmplă să greșească. Însă are această virtute salvatoare de a învăța din greșelile sale și de a face din fiecare eșec un salt spre succes. Este mulțumitor pentru o mustrare meritată și gata să spună: „Am greșit. Îmi pare rău.” Copiii înțelepți se supun disciplinei parentale, dar cei neînțelepți se răzvrătesc. Tinerii înțelepți se supun principiilor creștine cu privire la puritatea morală, dar cei neînțelepți fac ceea ce vor. Adulții înțelepți judecă orice lucru gândindu-se dacă este sau nu plăcut Domnului, dar neînțelepții acționează conform propriilor lor plăceri.

Și astfel se face că înțelepții devin mai înțelepți, pe când neînțelepții rămân de neclintit în lipsa lor de înțelepciune.

24 februarie

„Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui.” (Geneza 5:3)

Faptul că dăm naștere unor copii după chipul și asemănarea noastră este o realitate fundamentală a vieții fizice. Adam a născut un fiu după asemănarea lui și i-a pus numele Set. Când oamenii l-au văzut pe Set, probabil că au spus ceea ce mai spusese până atunci: „Cum e tatăl, așa și fiul.”

Faptul că naștem copii după chipul și asemănarea noastră este o realitate ce ține și de viața spirituală. Când avem obiceiul să-i conducem

pe alții la Domnul Isus, ei dobândesc, puțin câte puțin, caracteristici asemănătoare cu ale noastre. Nu este o chestiune ce ține de ereditate, ci de imitare. Ei văd în noi idealul a cum ar trebui să fie creștinii și își modelează comportamentul după al nostru. Curând manifestă o asemănare cu noi.

Aceasta înseamnă că locul pe care îl ofer Bibliei în viața mea va stabili standardul copiilor mei în credință în acest sens. Înseamnă că accentul pe care îl pun pe rugăciune va determina importanța pe care o vor da și ei rugăciunii. Dacă sunt închinător, probabil că această caracteristică li se va transmite și lor.

Dacă voi adera la cerințele riguroase ale uceniciei, ei vor înțelege că aceasta este norma pentru toți credincioșii. Pe de altă parte, dacă atenuez din importanța cuvintelor Mântuitorului și trăiesc pentru bogăție, faimă și plăcere, mă pot aștepta ca ei să urmeze exemplul meu.

Câștigătorii de suflete plini de zel tind să dea naștere la lucrători plini de zel. Cei care găsesc plăcere și câștig în memorarea Scripturii transmit viziunea mai departe copiilor lor spirituali.

Dacă nu participi cu regularitate la întâlnirile bisericii, nu te poți aștepta ca cei pe care îi instruiști să fie altfel. Dacă întârzi de obicei, probabil că și ei vor întârzia. Dacă stai în rândul din spate, să nu fii surprins dacă aceasta îi va influența și pe ei să facă la fel.

Pe de altă parte, dacă ești disciplinat, demn de încredere, punctual și implicat, al tău Timotei îți va urma credința.

Așadar, întrebarea care se pune pentru fiecare dintre noi este: „Sunt eu gata să nasc copii după chipul și asemănarea mea?” Apostolul Pavel a putut spune: „Călcați pe urmele mele” (1 Corinteni 4:16). Putem spune și noi aceasta?

25 februarie

„Facă-vi-se după credința voastră!” (Matei 9:29)

Când Isus i-a întrebat pe cei doi orbi dacă cred că El le poate da vederea, ei au răspuns afirmativ. De îndată ce le-a atins ochii, a spus: „Facă-vi-se după credința voastră!”, și ochii li s-au deschis.

Ar fi simplu să concluzionăm din aceasta că dacă am avea suficientă credință, am putea obține orice – fie bogăție, fie vindecare sau orice altceva. Dar nu la aceasta se referă versetul. Credința trebuie să se bazeze pe vreun cuvânt de la Domnul, pe vreo promisiune a lui Dumnezeu, pe vreo poruncă din Scriptură. Altfel, nu este mai mult decât o naivitate deșartă.

Ceea ce învățăm din textul nostru este faptul că măsura în care ne însușim promisiunile lui Dumnezeu depinde de măsura credinței noastre. După ce i-a promis regelui Ioaș că va avea biruință asupra sirienilor, Elisei i-a spus să lovească pământul cu săgețile arcului său. Ioaș a lovit de trei ori, apoi s-a oprit. Elisei l-a înștiințat plin de mânie că va avea doar trei victorii asupra sirienilor, în timp ce ar fi putut avea cinci sau șase (2 Regi 13:14-19). Dimensiunea biruinței lui a depins de credința lui.

Așa este și în viața de ucenicie. Suntem chemați să umblăm prin credință, să părăsim totul. Ni se interzice să ne strângem comori pe pământ. Cât de departe îndrăznim să mergem cu ascultarea de aceste porunci? Ar trebui să renunțăm la asigurarea de viață, asigurarea de sănătate, la conturile de economii, la acțiuni și obligațiuni? Răspunsul este: „Facă-vi-se după credința voastră.” Dacă ai credința de a spune: „Voi lucra din greu pentru nevoile mele curente și pentru nevoile familiei mele, voi pune în slujba Domnului orice venit care depășește aceste nevoi și mă voi încrede în Dumnezeu în ceea ce privește viitorul”, atunci poți fi absolut sigur că Domnul Se va îngriji de viitorul tău. El a spus că o va face, iar cuvântul Lui se va împlini. Dacă, pe de altă parte, simțim că ar trebui să manifestăm prudență omenească, economisind pentru zile negre, Dumnezeu va continua să ne iubească și să ne folosească potrivit cu măsura credinței noastre.

Viața de credință este asemenea apelor care curgeau din Templu (Ezechiel 47). Poți să intri în ele până la glezne, până la genunchi, până la coapse – sau, și mai bine, să înoți în ele.

Binecuvântările cele mai alese ale lui Dumnezeu sunt, bineînțeles, pentru cei care se încred în El pe deplin. Odată ce am experimentat credințioșia și faptul că El este îndeajuns pentru orice nevoie, ne vom dori să ne debarasăm de „cârjele”, sprijinul și suportul „bunului simț.” Sau, așa cum spunea cineva, „Odată ce ai mers pe apă, nu vei mai vrea să urci din nou într-o barcă.”

26 februarie

„Cum puteți crede voi, care umblați după slava, pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu adevărat?” (Ioan 5:44)

Prin aceste cuvinte, Domnul nostru ne arată că nu putem căuta în același timp aprobarea omului și aprobarea lui Dumnezeu. De asemenea,

El afirmă că, odată ce începem să căutăm recunoaștere din partea oamenilor, am dat o lovitură fatală vieții de credință.

În același spirit, Apostolul Pavel vorbește despre nepotrivirea morală dintre a dori lauda din partea oamenilor și lauda din partea lui Dumnezeu „...dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Cristos” (Galateni 1:10b).

Dați-mi voie să ilustrez aceasta. Să spunem că avem de-a face cu un tânăr credincios care își dorește un titlu înalt într-un anume domeniu al teologiei. Dar el își dorește acel titlu de la o universitate acreditată. Pentru el este foarte important să fie de la o instituție acreditată. Din păcate, singurele universități acreditate care oferă titluri sunt cele care neagă marile adevăruri fundamentale ale credinței. A adăuga acel titlu după numele lui înseamnă atât de mult pentru el, încât este dispus să-l ia din partea unor oameni care, deși savanți renumiți, sunt dușmani ai Crucii lui Cristos. Este aproape inevitabil să nu fie întinat în acest proces. Nu va mai vorbi niciodată cu aceeași convingere.

Dorința de a fi cunoscut în lume ca savant sau ca om de știință prezintă pericole inerente. Există riscul de a te compromite subtil, de a sacrifica principiile biblice pentru adoptarea unui punct de vedere mai liberal, de a deveni mai critic vizavi de cei cu viziuni conservatoare, decât față de moderniști.

Școlile creștine sunt puse în fața unei alegeri dureroase: să ceară sau nu acreditare de la o agenție recunoscută din lumea educațională. Pofta de a fi „acreditat” are deseori ca rezultat diminuarea accentului pe care școala respectivă îl pune pe Biblie și adoptarea unor principii lumești stabilite de oameni care nu au Duhul Sfânt.

Lucrul cel mai de dorit este să fii „aprobat înaintea lui Dumnezeu.” Alternativa este prea costisitoare, pentru că „pe moneda cu care vindem adevărul, există întotdeauna, oricât de ștearsă ar fi, imaginea Anticristului” (F.W. Grant).

27 februarie

„Dar Dumnezeu a ales ... lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.” (1 Corinteni 1:27)

Dacă un tâmplar poate lua resturi de mobilă veche și uzată și poate face din ele o splendidă piesă de mobilier, aceasta îi va aduce o mai mare faimă decât dacă ar folosi doar materialele cele mai fine. Astfel că, atunci când

Dumnezeu folosește lucrurile nebune, fără valoare și slabe pentru a obține rezultate minunate, aceasta Îi mărește măiestria și puterea. În felul acesta, oamenii nu pot atribui succesul materiei prime, ci sunt forțați să recunoască faptul că succesul poate fi doar al Domnului, care merită cinstea.

Cartea Judecătorilor ne oferă în repetate rânduri exemple când Dumnezeu a folosit lucrurile slabe ale lumii pentru a le face de rușine pe cele tari. Ehud, de exemplu, era un beniamit stângaci. În Scriptură, mâna stângă vorbește despre slăbiciune. Cu toate acestea, Ehud l-a ucis pe Eglon, regele Moabului și a câștigat pacea Israelului pentru optzeci de ani.

Șamgar a mers la luptă cu un otig de plug, și totuși, cu această armă improprie, el a ucis 600 de filistenii și a eliberat Israelul (Judecători 3:31). Debora a fost o reprezentantă a „sexului slab”, cu toate acestea, prin puterea lui Dumnezeu a avut o biruință extraordinară asupra canaanitilor (4:1; 5:31). Cei 10.000 de soldați pedestrași ai lui Barac reprezentau, omenește vorbind, un adversar slab împotriva celor 900 de care de fier ale lui Sisera, cu toate acestea, Barac a curățat câmpul de luptă (4:10,13). Iael, o altă reprezentantă a „sexului slab”, l-a ucis pe Sisera cu o armă neînsemnată, respectiv un ciocan (4:21). Conform Septuagintei, ea a ținut ciocanul cu mâna stângă. Ghedeon a luptat împotriva madianiților cu o armată pe care Domnul a redus-o de la 32.000 la 300 (7:1-7). Armata lui este ilustrată prin imaginea unei turte de orz. De vreme ce pâinea de orz era mâncarea celor săraci, aceasta era o imagine a sărăciei și a slăbiciunii (7:13). Armele neconvenționale ale armatei lui Ghedeon au constat în vase de lut, torțe și trâmbețe (7:10). Și ca și cum nu ar fi fost îndeajuns pentru a asigura înfrângerea, vasele trebuiau sparte (7:19). Abimelec a fost doborât de mâna unei femei care a aruncat asupra lui o piatră de rășniță (9:53). Numele Tola înseamnă vierme, un titlu inadecvat pentru un eliberator militar (10:1). Când o întâlnim pentru prima oară pe mama lui Samson, ea este o femeie stearpă, fără nume (13:2). În final, Samson a ucis 1000 de filistenii cu nimic altceva decât o falcă de măgar (15:15).

28 februarie

„El îi va nimici, El îi va smeri înaintea ta; și tu îi vei izgoni, îi vei pierde curând.” (Deuteronom 9:3)

În toate relațiile lui Dumnezeu cu omenirea, există o îmbinare ciudată a divinului cu umanul.

Să luăm, spre exemplu, Biblia. Există Autorul divin, dar există și autorii omenești, care au scris pe măsură ce erau mânați de Duhul Sfânt.

În ceea ce privește mântuirea, aceasta este a Domnului de la început până la sfârșit. Omul nu poate face nimic pentru a o câștiga sau merita. Dar cu toate acestea, trebuie să o primească prin credință. Dumnezeu alege în mod clar indivizi pentru a-i mântui, dar ei trebuie să treacă prin poarta strâmtă. Și astfel, Pavel îi scrie lui Tit despre „credința aleșilor lui Dumnezeu” (Tit 1:1).

Din punct de vedere divin, noi suntem „păziți de puterea lui Dumnezeu.” Totuși, mai este și partea omenească – „prin credință” (1 Petru 1:5). „Ținuți de puterea lui Dumnezeu, prin credință.”

Numai Dumnezeu mă poate sfinți. Cu toate acestea, El nu mă va face sfânt fără cooperarea mea. Eu trebuie să adăug în credința mea fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați, iubirea de oameni (2 Petru 1:5-7). Trebuie să mă îmbrac cu toată armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:13-18). Trebuie să mă dezbrac de omul cel vechi și să mă îmbrac cu omul cel nou (Efeseni 4:22-24). Trebuie să umblu condus de Duhul (Galateni 5:16).

Găsim această îmbinare între divin și omenească în toată lucrarea creștină. Pavel sădește, Apolo udă, dar Dumnezeu face să crească (1 Corinteni 3:6).

Când ne referim la conducerea din biserica locală, învățăm că numai Dumnezeu îl poate face pe un om prezbiter. Pavel le-a amintit prezbiterilor din Efes că numai Duhul Sfânt i-a făcut supraveghetori (Fapte 20:28). Cu toate acestea, este implicată și propria voință a omului. El trebuie să-și dorească să fie prezbiter (1 Timotei 3:1).

În final, în textul cu care am început, observăm că Dumnezeu este Cel care ne distruge dușmanii, însă noi trebuie să-i izgonim și să-i pierdem (Deuteronom 9:3).

Pentru a fi creștini echilibrați, trebuie să recunoaștem această îmbinare între divin și omenească. Trebuie să ne rugăm ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu, dar trebuie să lucrăm ca și cum totul ar depinde de noi. Sau am putea împrumuta indemnul din timp de război: „Să ne rugăm Domnului și să ne înarmăm.” Așa cum sugera cineva, trebuie să ne rugăm pentru o recoltă bună, dar să continuăm să lucrăm pământul.

29 februarie

„Isus Cristos... este Domnul tuturor.” (Fapte 10:36)

Una din marile teme ale Noului Testament este domnia lui Isus Cristos. Ni se amintește mereu că El este Domn și că ar trebui să-I oferim acest loc în viața noastră.

A-L încorona pe Isus ca Domn înseamnă a ne preda viețile Lui. Înseamnă să nu avem nicio dorință personală, ci să ne dorim voia Lui în mod suprem. Înseamnă să fim dispuși să mergem oriunde vrea El, să facem și să spunem orice dorește El. Când Iosua a întrebat pe Căpetenia oștirii Domnului: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?”, răspunsul acestuia a însemnat, de fapt: „Nu am venit nici să ajut, nici să fiu o piedică. Am venit să preiau controlul” (vezi Iosua 5:14). Deci Domnul nu vine ca un fel de ajutor glorios; El vine să preia controlul suprem asupra vieților noastre.

Importanța domniei lui Cristos se poate observa din faptul că, pe când cuvântul „Mântuitor” apare de 24 de ori în Noul Testament, cuvântul „Domn” apare de 522 de ori. Este de asemenea semnificativ faptul că, în timp ce oamenii spun, invariabil, „Mântuitor și Domn” (în această ordine), Scriptura spune întotdeauna „Domn și Mântuitor”.

A-L face pe Isus Domnul nostru este cel mai rezonabil și mai logic lucru pe care îl putem face. El a murit pentru noi; puținul pe care îl putem face este să trăim pentru El. El ne-a cumpărat, nu mai suntem ai noștri. „O dragoste atât de măreață, de divină, îmi cere sufletul, viața, tot ce sunt.”

Dacă ne putem încrede în El în ceea ce privește mântuirea noastră veșnică, nu ne putem încrede în El și în ceea ce privește conducerea vieții noastre? „Este o lipsă de sinceritate în noi: ne încredințăm sufletul veșnic în mâna lui Dumnezeu și manifestăm rețineri când e vorba de viața muritoare – pretindem că Îi oferim Lui ce este mai important și ținem pentru noi ce este mai ne semnificativ” (R. A. Laidlaw).

Atunci cum Îl încoronăm pe Isus ca Domn? Trebuie să ajungem într-un moment crucial când, pentru prima dată, Îi vom preda Lui controlul, când fiecare domeniu al vieții noastre va fi situat sub conducerea Lui suverană. O predare totală, „fără rezerve sau regrete.”

Începând din acel moment, totul devine o chestiune de acceptare a călăuzirii Lui clipă de clipă, de aducere a trupurilor noastre, așa încât El să poată trăi prin noi. Momentul crucial devine un proces.

Este cât se poate de logic! Cu înțelepciunea, dragostea și puterea Lui, El poate mult mai bine să conducă viețile noastre decât am putea-o face noi.